Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII nr 16 (800) * Joi 20 aprilie 1961 * 8 pagini 30 bani

La 22 aprilie se împlinesc 91 de ani de la nașterea marelui Lenin. Nu există pe pămînt un nume mai cunoscut și mai respectat decît al său. Amintirea sa este venerată de sute de milioane de oameni. Lenin înseamnă fericire, comunism.
Vladimir Ilici a iubit mult copiii. Deseori, puținele clipe pe care le avea libere și le petrecea în mijlocul lor.

Cîntăm un imn partidului iubit

Versuri: CRIȘAN CONSTANTINESCU **Muzica: FLORIN COMIȘEL**

II
Azi viața mea de fericire-i plină,
Deschise căi în fața mea răsar,
În școala nouă, vatră de lumină,
Prin grija ta — și cartea e un dar.
Refren

III
Cîrmaci al vieții noastre fericite,
Spre-nalte culmi noi am pornit în zbor;
Cu glasuri vii, din inimă pornite
Îți vom cînta, partid biruitor!
Refren

Un răspuns pe săptămînă

Gînduri de gospodar

— Felicitările mele, Costică. Să știi că-mi place desenul tău!...

Așa i-am vorbit în gînd pionierului Protea Costică, care ne-a trimis un desen foarte îngrijit, executat de el, înfățișînd noua clădire a Sfatului popular din comună. În cîteva rînduri de scrisoare Costică ne lămurește de ce a ales tocmai această clădire. Ar fi putut tot așa de bine să deseneze alte construcții noi din sat, ca, de pildă, aceea a căminului cultural, a școlii sau a dispensarului. Dar Costică are niște păreri care l-au făcut să-și îndrepte atenția către Sfatul popular. Iată ce scrie Costică:

„Am ales această clădire întîi și întîi pentru că îmi place mai mult, în al doilea rînd, aici am ajutat și eu, ca pionier, la construcție. Și apoi mai este ceva. Eu cred că de la Sfatul popular începe toată gospodăria comunei și toată munca noastră laolaltă ca să meargă bine treburile și să fie viața frumoasă, așa cum ne îndrumă partidul".

După cîte știi, dragă Costică, nu de mult s-au desfășurat alegerile de deputați. Și în comuna voastră au fost aleși oameni vrednici, cinstiți, buni gospodari, ca deputați în Sfatul popular comunal. Toți la un loc se îngrijesc de bunul mers al vieții. Recoltele să fie mereu mai mari, vitele să fie mai multe și sănătoase, șoseaua să fie reparată și curată, școala să fie bine întreținută, legile noastre, făcute în interesul oamenilor muncii, să fie respectate. Hei, cîte treburi și cîte răspunderi are Sfatul popular! Și toate numai și numai potrivit cu învățătura partidului nostru, pentru binele poporului. Aici o grădiniță de copii, dincolo un gard nou, mai încolo un teren de sport — cîte nu trebuie făcute! De toate se îngrijește Sfatul popular. Și în toate el cere și capătă sprijin de la cetățenii din comună. Căci pentru cine se fac aceste lucrări? Pentru ei, pentru oamenii care muncesc, pentru copiii și nepoții lor.

Și cînd te gîndești, dragă Costică, cum era pe vremuri!... Era primăria. Acolo ședea primarul, lîngă el — jandarmii și deasupra lor — boierul. La cîrma țării se aflau cei mai mari bogătași, care trăiau în huzur, prin palate învelite în marmură și aur. Ce grijă aveau aceștia decît să jefuiască poporul? Ce treabă avea domnu' primar, care era sluga boierilor? El storcea vlaga și avutul oamenilor cinstiți din comună.

Ce treabă aveau jandarmii din preajma lui? Jefuiau și ei cu ajutorul puștii și al baionetei, în numele boierilor.

Oamenii muncitori trăiau ca vai de lume, sleiți de puteri, flămînzi și triști. Noroaiele stăpîneau pe ulițí, școli erau puține și prăpădite, cinematograf nu era, nici dispensar medical, nici cămin de copii. În schimb era multă suferință. Iar primarul — cît stătea primar, pînă venea altul în locul lui, din același aluat — se umfla de atîtea furtișaguri și ospețe.

Cam așa era pe vremuri cu primăriile și cu primarii.

Astăzi toate sînt schimbate în folosul poporului și spre bucuria noastră.

Aștept să-mi mai trimiți un desen, dragă Costică — și îți doresc numai bine.

Eugen Frunză

Zile de primăvară însorite, călduroase... Pentru desfășurarea șezătorii de cîntece și versuri pe tema „Mulțumim din inimă partidului", pionierii detașamentului clasei a VI-a de la Școala de 7 ani nr. 57 din Capitală și-au ales ca loc Parcul „23 August". Participînd la această șezătoare, mulți dintre ei au îndeplinit încă una din condițiile pentru obținerea distincțiilor pionierești și anume aceea privind cunoașterea unor cîntece și poezii dedicate partidului nostru.

În cinstea aniversării partidului

● În cinstea aniversării partidului, pionierii și școlarii au vizitat locuri istorice legate de lupta partidului. În mulțimea vizitatorilor la Muzeul Doftana au fost și pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 Galați, pionierii de la Școala „M. Kogălniceanu" din Iași, cei de la Școala medie din Găiești și de la Școala medie nr. 2 din Tg. Jiu.

● Pentru înfrumusețarea comunei lor natale pionierii Școlii de 7 ani din comuna Hinchiriș, regiunea Crișana au amenajat în fața școlii un părculeț cu frumoase ronduri de flori. Pionierii din comuna Mărgineni, regiunea Bacău au plantat 3.300 puieți de ulmi și plopi iar pionierii din comuna Cotu-Văii, regiunea Dobrogea, au săpat și sădit flori în grădinița din fața sediului organizației de partid comunale.

● Vizitînd Muzeul de Istorie a Partidului din București, pionierii din orașul Ploiești au văzut documente, ziare, reviste, mărturii despre lupta eroilor comuniști pentru o viață mai bună.

● La adunarea pionierească organizată de curînd de pionierii din comuna Cocargeaua, regiunea București, copiii au aflat multe lucruri despre lupta partidului din anii ilegalității.

Din viața pionierească

Invățînd cîntece și poezii dedicate partidului drag

Concursul cultural-artistic al pionierilor și școlarilor se desfășoară cu succes în întreaga țară. Iată, în fotografia noastră, corul unității de pionieri de la Școala de 7 ani din comuna Stolnici, regiunea Oltenia.

Școala de 7 ani din satul Buhoci, raionul Bacău, clădire mare și nouă, avea ferestrele deschise, prin ele strecurîndu-se afară, în voie, cîntecul.

Ce-i drept, se potrivea de minune ca o școală așa de frumoasă să fie plină de melodii. Așa am gîndit zilele trecute cînd i-am vizitat pe pionierii din sat. Ei mi-au povestit că școala le-a fost dăruită prin grija partidului chiar la începutul acestui an școlar, așa cum arată ea, cu cele șapte săli de clasă luminoase, cu laboratorul. Copiii de aici sînt harnici și veseli. Le place să citească, iubesc cîntecul și poezia. Mai ales acum, cînd se apropie sărbătoarea celei de a 40-a aniversări a partidului, nu găsești școlar care să nu învețe fie o poezie, fie un cîntec nou, închinate partidului. Pionierii sînt, ca întotdeauna, în frunte. Activul pionieresc se preocupă îndeaproape ca fiecare pionier și școlar să aleagă poeziile și cîntecele cu cuprinsul cel mai bogat. De curînd s-a hotărît cu mare bucurie ca fiecare pionier să învețe poezii și cîte 3 cîntece dedicate partidului. Au organizat repetiții, tovarășa profesoară de muzică este invitată deseori în mijlocul pionierilor. Repetițiile, la care participă de obicei întreaga unitate, ajută pe fiecare să exprime cît mai bine cele învățate. Am ascultat o pionieră interpretînd cîteva cîntece. Erau cîntece de slavă, închinate partidului pentru nenumăratele înfăptuiri și marile prefaceri. Fiecare notă suna limpede și cald, în cîntece răsuna toată bucuria pe care pioniera o simțea în sufletul ei. Altă pionieră a ales o poezie inspirată din trecutul de luptă al partidului, intitulată „Slavă eroilor Doftanei". Tovarășa instructoare a îndrumat-o să citească și cărți care vorbesc despre vremea grea a asupririi burghezo-moșierești. Acum, cînd recita atît de frumos poezia, pioniera parcă le explica prietenilor ei: „Cărțile m-au ajutat să înțeleg mai bine cum trăiau altă dată copiii ca mine și astfel m-am apropiat mai mult de cele ce se spun în poezie. Luptătorii comuniști au vrut ca fiecare copil să fie fericit cum sîntem noi astăzi".

Fita Marcel, din clasa a VII-a, și-a ales poezia „Partidul seamăn nu are", scrisă în vers asemănător doinelor și cîntecelor populare. Îi place această formă dar se lasă furat de cuvinte și le înșiră mult prea repede. Ce bun regizor este colectivul! Pionierii l-au ascultat și i-au atras deîndată atenția. Tocmai de aceea ei obișnuiesc să învețe nu numai cîntecele, dar chiar și poeziile împreună, în grupe. Atît Lungu Maria, din clasa a VI-a B, cît și tovarășele ei din grupă recită la fel de bine poezia „Partidului".

Iată cum, la școala cea nouă din satul Buhoci, în zilele acestea mai ales, dincolo de ferestrele deschise răsună larg cîntecul.

AURELIA ROȘU

De vorbă cu viitorii pionieri

Să porți cu cinste cravata roșie

— Să fii purtător al cravatei roșii este cea mai mare cinste pe care o poți avea. Cravata este o părticică din steagul de luptă al clasei muncitoare care reprezintă sîngele vărsat de-a lungul anilor în lupta pentru cauza clasei muncitoare.

...Școlarii o ascultă cu drag pe pioniera care le vorbește cu atîta căldură despre cravata roșie. Într-una din primele zile ale lunii mai, cînd soarele va străluci cu și mai multă putere, cînd toți oamenii muncii vor fi în sărbătoare, vor intra și ei în rîndul celor mai tineri ostași ai părintelui drag — partidul, de la a cărui creare se vor împlini 40 de ani.

Acum, în această clasă luminoasă de la Școala de 7 ani nr. 172, s-au strîns cei mai buni școlari din clasa a II-a. Pioniera care le vorbește este Dolores Haltenwagner, președinta unității de pionieri.

— Legătura strînsă dintre cele trei generații — comuniștii, utemiștii și pionierii, este reprezentată prin cele trei colțuri ale cravatei, spune Dolores. Pionierul trebuie să-și poarte cu cinste cravata roșie în oricare împrejurare s-ar afla. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă să-ți iubești cu înflăcărare patria și partidul, să răspunzi cu dragoste la toate chemările organizației de pionieri, să cunoști realizările clasei muncitoare conduse de partid, să păstrezi și să îngrijești școala, mobilierul, manualele.

Pionierii din unitatea noastră au multe realizări frumoase, care ne fac cinste. Într-una din zilele vacanței de primăvară, am adunat cu toții în curtea școlii 1.000 kilograme fier vechi. În alte zile, am lucrat la înfrumusețarea grădiniței cu flori. Cu multă bucurie am întîmpinat alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în Sfaturile populare. Noi știm că deputații pe care i-au ales părinții noștri sînt și ai noștri. Ei muncesc cu abnegație pentru ca țara noastră, orașele noastre, cartierele în care locuim să înflorească mereu, să fie tot mai frumoase. Și noi, pionierii, sprijinim cu drag, după puterile noastre, acțiunile organelor puterii de stat!

Și ce mai înseamnă să-ți porți cu cinste cravata?

Ai văzut că un om în vîrstă are nevoie de ajutor ca să traverseze strada — ajută-l. Prietenul tău a greșit, s-a purtat urît? Atrage-i atenția și ajută-l să nu mai greșească. Colegul de bancă a luat o notă proastă? Învață împreună cu el pentru ca și el să obțină note bune.

★

Din cele povestite de prietena lor mai mare, viitorii pionieri au învățat multe lucruri pe care le vor transforma în fapte.

CATALINA POP

Albumul ștafetă

— Alo! Școala de 7 ani nr. 12? Vă rugăm să ne spuneți dacă albumul-ștafetă se găsește astăzi la dumneavoastră...

Răspunsul afirmativ ne face să mergem imediat la Școala de 7 ani nr. 12 din orașul Timișoara, căci albumul nu rămîne decît o zi sau două în fiecare școală, continuîndu-și apoi traseul ce trece prin toate unitățile de pionieri din oraș. Ați ghicit probabil că este vorba de albumul-ștafetă al orașului, inițiat în cinstea aniversării scumpului nostru partid.

Lansat de pionierii Școlii medii nr. 1, albumul a parcurs o bună parte din traseul stabilit. Paginile sale au fost acoperite cu un scris mărunt, îngrijit, cu desene, cu fotografii care ilustrează activitatea pionierilor, acțiunile lor inițiate în cinstea glorioasei aniversări.

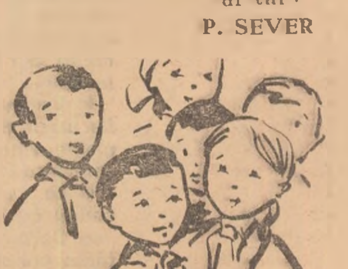
„La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!". Chemarea, scrisă cu litere mari, de aur, pe coperta de un roșu aprins a albumului, este urmată de răspunsul ferm al tinerei generații: „Sînt gata întotdeauna" — înscris pe prima pagină ca un simbol al hotărîrii, purtat în inima fiecărui pionier

Din cele citite în album aflăm acțiunile pionierești inițiate în cinstea aniversării partidului. Adunări cum au fost acelea despre „Eroicele lupte din 1933 ale ceferiștilor și petroliștilor". „Realizările regimului de democrație populară" și „Cinstea de a fi pionier", sînt numai cîteva din acțiunile pionierilor. Nu lipsesc nici angajamentele luate în cinstea marii sărbători: organizarea concursurilor cu diferite teme, excursii, îngrijirea monumentelor luptei clasei muncitoare, îmbunătățirea muncii de învățătură. Pe alocuri, apar și nume de pionieri fruntași la învățătură și în activitățile patriotice: M. Apostol, E. Farkaș, V. Ioniță, T. Tașcău, Z. Stoianov și mulți alții. „Noi învățăm să cinstim munca..." apare într-un loc.

...Liniște! Colectivul de conducere al unității de la Școala de 7 ani nr. 12 lucrează la cele două pagini care le-au rezervat în album. Să nu-i deranjăm. Totuși, curiozitatea ne împinge să ne aruncăm privirile peste cei adunați la masa din camera pionierilor. Încadrată într-un chenar multicolor executat pe motive naționale, frumos desenate, citim strofa unei poezii cunoscute:

„Purtăm din steagul tău
crîmpeiul
cravatei roșii, din văpăi
ce le-ai aprins, neînfricate.
Partidule, tu ne socoate
drept cei mai mici ostași
ai tăi!"

P. SEVER

PIONIERII DIN BOTOȘANI ÎNTÎMPINĂ ANIVERSAREA INFIINȚĂRII PARTIDULUI CU NOTE MARI LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Detașamentul 7

Era în primele zile după vacanța de primăvară. Președinta detașamentului, Rudic Adelina, spuse pionierilor:

— Să mai rămînem după ore, aș vrea să discutăm ceva important...

Și au rămas.

— Știți cu toții că în curînd se împlinesc 40 de ani de la crearea partidului. Cum sărbătoresc acest eveniment cei mari, de asemenea, știți. Și noi trebuie să întîmpinăm cum se cuvine această sărbătoare. Voi ce spuneți?

— Ai dreptate, încuviință Neamțu Zina. Mai întîi, trebuie să învățăm astfel încît să nu primim nici o notă mică. Tu ce zici, Fedora? (Și se uită cu subînțeles spre Berghean Fedora, ca și spre Ene Elena).

Hotărîrea de a învăța cu toții bine, chiar foarte bine, a fost viu discutată. Fiecare avea cîte ceva de adăugat. Acesta a fost începutul. Din ziua aceea, pionierii și școlarii clasei a V-a de la Școala de 7 ani nr. 4 din Botoșani au trecut la realizarea hotărîrii luate. Calată Cristian, Neamțu Zina, Munteanu Liana și Berghean Fedora au primit numai note bune.

Interviul nostru

— Tovarășă instructoare, am vrea să povestiți cititorilor noștri cum întîmpină pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 din Botoșani măretul eveniment.

— Sînt multe de spus. Gazetele de perete, șezătorile pionierești, toate acțiunile noastre vorbesc despre entuziasmul și dragostea cu care pionierii întîmpină a 40-a aniversare a înființării Partidului Comunist din Romînia. Cel mai mult însă îți vorbesc caietele, cataloagele. Pionierii și școlarii claselor I-a — a IV-a au organizat un concurs „Pentru cel mai frumos caiet". Și cei mari se străduiesc să obțină succese. Ciobanu Magda din clasa a VII-a, Prințu Mariana din clasa a VI-a, Danțu Elena, clasa a V-a sînt fruntași. In cinstea măreței sărbători mulți, foarte mulți pionieri din școala noastră obțin succese deosebite la învățătură.

GETA COSTIN

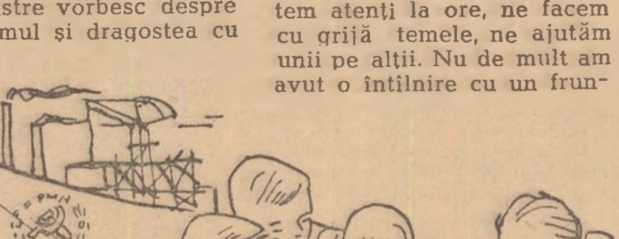
Să învățăm bine

Și noi vrem să învățăm din ce în ce mai bine. Sîntem atenți la ore, ne facem cu grijă temele, ne ajutăm unii pe alții. Nu de mult am avut o întîlnire cu un fruntaș în producție, apoi am organizat o adunare intitulată „Importanța matematicii în viața practică".

Aniversarea a 40 de ani de la înființarea partidului este întîmpinată de pionierii unității noastre cu noi succese la învățătură.

Salut voios de pionier!

Pionierii Școlii de 7 ani nr. 3, Botoșani

Alte rezultate ale pionierilor din Botoșani

● *Pentru obținerea unor rezultate deosebite, grupele de întrajutorare de la Casa de copii școlari „N. C. Krupskaia" își intensifică activitatea. Rezultatul: din ce în ce mai puține note sub 7.*

● *Organizarea concursului „Cel mai bun povestitor" a făcut să crească numărul notelor bune primite la limba romînă de pionierii de la Școala de 7 ani Răchiți.*

● *Și la Școala de 7 ani Stăuceni, aniversarea a 40 de ani de la crearea partidului este întîmpinată cu noi succese. Fruntașii îi ajută pe colegii lor rămași în urmă. Se primesc note mereu mai bune.*

Visuri ce se împlinesc

In cartierul Bucureşti-Noi, într-un apartament din noile blocuri, locuieşte şi familia tovarăşului Dumitru Ţenea. Cine e tovarăşul Ţenea? E muncitor la filatura „Dacia", din cartier. Cei ce-l cunosc spun despre dînsul că e un părinte fericit. Şi pe bună dreptate. Seara, cînd vine de la lucru, e tare mulţumit cînd vede că se strîng în juru-i toţi cei 6 copii ai săi, întrecîndu-se să-i povestească din întîmplările lor zilnice.

Teodosia e fiica mai mare a familiei Ţenea. Are 16 ani şi învaţă în clasa X-a la Şcoala medie „I. L. Caragiale". De fiecare dată cînd primeşte o notă, cînd termină de citit o carte frumoasă sau cînd vizionează un film îi povesteşte tatălui.

Ştefan e în anul I la Şcoala profesională C.F.R. Uneori stă de vorbă cu tatăl său pînă seara tîrziu, despre tot ce află în legătură cu locomotivele „Diesel" care pentru el sînt o adevărată pasiune.

Ecaterina, Tudorel, Dumitru şi Elena învaţă toţi la aceeaşi şcoală. Şcoala cea nouă de pe strada Surorilor, construită o dată cu blocurile. Ecaterina e pionieră şi învaţă în clasa a V-a. E o fetiţă blîndă şi foarte ordonată. Are note bune la toate obiectele dar cel mai mult îi plac ştiinţele naturale. Fiul care învaţă în clasa a IV-a e Tudorel, matematicianul casei. În fiecare zi îi ajută pe cei doi frăţiori mai mici, Dumitru şi Elena, să-şi facă temele la matematică.

E fericit tovarăşul Ţenea cînd vede că fiecare îşi are preocupările şi visurile sale, visuri pe care astăzi şi le poate împlini.

Ce n-ar fi dat tovarăşul Ţenea ca pe vremea copilăriei sale să înveţe carte aşa cum învaţă astăzi copiii săi, să primească manuale gratuit aşa cum au primit Ecaterina, Tudorel, Dumitru şi Elena, să se joace într-un parc asemenea celui de lîngă blocuri.

— Eu n-am putut învăţa decît 4 clase — şi acelea în condiţii foarte grele — spune tovarăşul Ţenea. Eram acasă 7 copii, iar tata, muncitor, abia putea să ne asigure hrana zilnică.

Astăzi familia tovarăşului Ţenea locuieşte într-un apartament spaţios, cu baie, bucătărie, încălzire. Şi-au cumpărat şi mobilă nouă. Toţi cei 6 copii merg în fiecare an la munte sau la mare, în tabără.

Acestea sînt doar cîteva date despre familia tovarăşului Ţenea. Toate familiile oamenilor muncii din ţara noastră se bucură de grija părintească pe care le-o poartă părintele iubit — partidul.

T. ROSCA

LA JURILOVCA

Cine n-a auzit de Jurilovca? O aşezare de pescari undeva, în Delta Dunării. Cîtă deosebire este însă între Jurilovca de ieri şi cea de astăzi! Casele noi frumos văruite, lotcile pline cu peşte pe care pescarii le aduc la mal pe înserat vorbesc despre viaţa cea nouă.

Nu e prea multă vreme de cînd locuitorii Jurilovcăi au avut o nouă bucurie. Fiii pescarilor au păşit într-o şcoală nouă. O clădire impunătoare, cu opt săli de clasă, cu laborator. Aici pot învăţa în condiţiile cele mai bune 620 de copii.

Astăzi, toţi copiii pescarilor învaţă carte, se bucură de copilărie. Despre anii întunecoşi ai regimurilor burgheze în care mai mult de jumătate din locuitorii Jurilovcăi erau analfabeţi, despre copiii care erau siliţi să-şi cîştige amarnic pîinea muncind toată ziua în larg pentru cîţiva lei sau despre cei ce-şi pierdeau viaţa în lupta cu furtunile au aflat doar din cele povestite de părinţii lor. Astăzi, porţile spre realizarea tuturor visurilor le sînt larg deschise fiilor de pescari la fel ca tuturor copiilor din întreaga ţară.

Şcoala de ieri şi de azi

de DEMOSTENE BOTEZ

Amiază de aprilie însorită. Privesc pe fereastră lumina soarelui care se revarsă deasupra lumii, diafană şi caldă. La marginea trotuarului din faţă, un cais de doi ani a izbucnit şi el, nebuneşte, în floare. Crenguţele lui sînt ca pline de promoroacă. O promoroacă roză şi delicată.

Un băiat, — poate de vreo 13-14 ani, vine de la şcoală. Se opreşte şi el, privind caisul. Il aşteaptă în viaţă multe primăveri înainte, dar asta este dintre cele de la început care-i dezvăluie frumuseţile lumii.

Mă uit la el: ovalul feţii puţin alungit, nasul mic, părul aspru, ochii mari. E îmbrăcat cu îngrijire. Locuieşte aici, într-un bloc din cartierul Floreasca, unde altă dată erau gropi, maidan, bălării, cîini vagabonzi. Poate că bunicul lui o fi locuit şi el pe aici pe malul lacului, într-o îngrămădire de scînduri vechi şi putrede, cu tablă ruginită, ciuruită de găuri, deasupra. Umbla desculţ bunicul, prin spinării. Şi nici îmbrăcat nu putea fi. Pantalonaşii erau scurţi fiindcă erau ai fratelui mai mic.

O fi vrut şi el să meargă la şcoală. Dar unde era şcoala? Tocmai departe, în vale, în preajma unei biserici de pe Dorobanţi. Şi cu ce să se fi încălţat, şi ce să fi pus pe el? Şi cu ce să-şi cumpere cărţi şi caiete? De altfel nici unul de vîrsta lui de prin părţile acestea nu mergea la şcoală. A intrat la fabrica de spirt de pe marginea lacului, cu ziua, la munci grele. Căra cu spatele. Greu! Pe urmă fabrica s-a închis..

Copilul din faţa mea nu ştie toate acestea. Nici nu-mi dau seama dacă e bine sau nu să ştie. Dacă află, îl amărăşte. Dacă nu, nu ştie niciodată că pe vremea capitaliştilor cei mai mulţi ca el nu aveau posibilitatea să meargă la şcoală. In cele din urmă, îmi zic: trebuie să ştie! Trebuie să mai ştie că prin jertfa comuniştilor, că prin grija partidului poate azi să înveţe şi învaţă ceea ce va trebui în viaţă.

Mă gîndesc că nici tatăl acestui băiat n-a avut o copilărie mai bună. Sînt sigur că el a învăţat carte la maturitate, cînd l-a chemat Partidul la viaţă şi i-a pus unealtă în mînă ca să-şi construiască o viaţă a lui, a întregului popor, mai bună şi mai dreaptă. Poate că tatăl lui urmează acum vreun curs seral, ca să ajungă inginer. Poate că azi, seara, la aceeaşi masă, îşi fac, fiecare, lecţia lui, şi tatăl şi feciorul. Poate că se şi ajută unul pe altul cînd singuri nu pricep ceva.

Băiatul din faţa mea merge în atelier, în uzină să deprindă un meşteşug, să apropie munca mîinilor de agerimea minţii, să afle, să se pătrundă că ştiinţa este un bun al poporului, pusă în slujba lui, folosită pentru a-l ajuta pe om în munca lui, pentru a-i da tot ce-i trebuie în viaţă; să înţeleagă şi să simtă bucuria muncii, bucuria de a creia, de a scoate ceva făcut de mîinile sale.

Băiatul priveşte înainte caisul înflorit. Se simt prieteni. În locul acela creştea pe-aici, nu de mult, o mătrăgună şi copii care, lipsiţi de învăţătură, se îndeletniceau să lege tinichele de cozile cîinilor vagabonzi

Toată viaţa în ţara noastră s-a schimbat. Infloresc şi pomii, şi oamenii, şi copiii.

Mă gîndesc că în curînd se va aniversa 40 de ani de la crearea partidului.

40 de ani, doar. Şi tot ce văd eu de-aici, imagine ca într-un mic ochi de oglindă a ceea ce se află azi peste tot în ţară, este fapta partidului, rod al jertfelor, al muncii şi înţelepciunii sale.

ŞTIAŢI CĂ...

...în 1959–1960 au fost construite în Capitală 534 săli de clasă, iar altele 228 urmează să fie date în folosinţă în cursul acestui an?

...în 1938, în regiunea Banat erau numai 75 şcoli de 7 ani, iar astăzi sînt 322?

..copiii ţăranilor din satul Fizeş, raionul Ilia, învaţă într-o şcoală nouă? Aceasta este cea de-a 85-a şcoală construită în regiunea Hunedoara în ultimii ani. În prezent sînt în construcţie în această regiune încă 65 de şcoli.

...există astăzi numai în raionul Rupea, regiunea Braşov, 20 şcoli de 7 ani, 21 şcoli de 4 ani, o şcoală medie şi o şcoală profesională?

...la Petrila e în construcţie o şcoală medie? Ea va avea 16 săli de clasă, laboratoare, sală de sport, bibliotecă. Aici vor învăţa fiii minerilor. Noi şcoli se vor construi şi la Uricani, şi la Petroşeni...

...numai în anul trecut au fost date în folosinţă, în regiunea Bucureşti, 11 şcoli de 7 ani şi 11 ani, cu 73 săli de clasă?

...pînă la sfîrşitul anului 1965, vor mai fi date în folosinţă, în întreaga ţară, încă 15.000 noi săli de clasă?

Fiica topitorului inaugurează o nouă şcoală

Dacă veţi întreba pe oricare locuitor mai vîrstnic din Baia Mare cîte şcoli existau pe vremea capitaliştilor în cartierul muncitoresc Ferneziu îţi va răspunde: nici una! *De ce? Exploatatorii nu aveau nici un interes ca fiii de muncitori să se lumineze. Dar ce făceau copiii de vîrstă şcolară? O publicaţie locală, dinainte de război, vorbea într-unul din articolele sale despre copii de 10 ani care munceau din greu la şteampurile de la exploatările miniere. Articolul mai arăta că la exploatările miniere din jurul oraşului Baia Mare lucrau, pe atunci, pe lîngă adulţi, şi 233 de copii! Aceştia nu puteau să înveţe carte deoarece trebuiau să-şi cîştige pîinea de la fragedă vîrstă de 10 ani.*

Astăzi, în cartierul muncitoresc Ferneziu sînt trei şcoli noi. N-au trecut decît cîteva luni de cînd o fetiţă de-o şchioapă, Iederean Elena, fiica unui topitor de la uzina din Ferneziu, a tăiat cu mîinile ei panglica de la intrarea noii şcoli medii.

Aceasta este a treia şcoală nouă construită prin grija partidului nostru drag în cartierul Ferneziu. E o clădire mare, cu două etaje, 16 săli de clasă încăpătoare, cu ferestre luminoase, cu două laboratoare. Şcoli ca la Ferneziu sînt astăzi multe în ţară. Fiii oamenilor muncii se bucură de dragoste şi grijă permanentă din partea aceluia ce le călăuzeşte zi de zi paşii — partidul

Toţi elevii din clasele I-a — a VII-a au primit anul acesta în mod gratuit manualele şcolare.

Bucuria cu care au întîmpinat copiii această măsură a partidului se vede şi din fotografia de faţă care reprezintă cîteva eleve de la Şcoala de 7 ani nr. 76 din Capitală în ziua primirii manualelor

E o adevărată plăcere să asişti la una din repetiţiile orchestrei pionierilor de la Casa de copii şcolari „A. S. Makarenko" din Bucureşti

Mîndria de a fi elev la şcoala muncii

Cîtă deosebire este între viaţa ucenicului de ieri şi a celui de azi vă pot povesti părinţii şi fraţii voştri mai mari. Ei au apucat vremurile cînd ucenicul umbla îmbrăcat în haine soioase şi rupte, flămînd, iar pe deasupra şi bătut, uneori pînă la sînge, de meşterul sau patronul la care „învăţa" meserie. Dormitoare omeneşti, îmbrăcăminte — doar în vis îşi puteau închipui cei ce învăţau meserie pe vremea capitaliştilor. Astăzi este o adevărată plăcere să fi elev la una din cele 505 şcoli profesionale din ţara noastră. Uniforme frumoase, dormitoare cu lenjerie strălucitor de curată, moderne săli de mese, biblioteci cu cele mai felurite cărţi, cluburi, terenuri de sport, toate acestea aparţin astăzi viitorilor muncitori.

Numai în ultimii 4 ani au fost încadraţi în producţie 114.000 de absolvenţi ai şcolilor profesionale şi 23.000 absolvenţi ai şcolilor tehnice. Mulţi dintre ei sînt astăzi fruntaşi în producţie, specialişti apreciaţi. Ei au învăţat în şcoala profesională nu numai arta strungăriei, a lăcătuşeriei sau a mineritului ci au deprins şi dragostea de muncă, conştiinţa înălţătoare de a face parte din marea familie a clasei muncitoare. Pe panourile de onoare ale multor uzine din ţară pot fi văzute, alături de numele muncitorilor fruntaşi, şi acelea ale elevilor de la şcoala profesională de pe lîngă uzină. Muncitorii apreciază rezultatele la învăţătură ale schimbului lor de mîine. A fi elev la şcoala profesională este o mare mîndrie

La Şcoala profesională de ucenici a Uzinelor „23 August" din Bucureşti, ca şi în toate celelalte şcoli profesionale din ţară, elevii se bucură de cele mai bune condiţii de învăţătură şi însuşire a meseriilor.

Prin sălile Muzeului de Istorie a Partidului

Pagini din lupta partidului

Săptămîna aceasta am vizitat din nou Muzeul de Istorie a Partidului. Am pornit-o cu școala pe drumul cunoscut. De departe, zărim clădirea masivă a muzeului. Nerăbdători, grăbim pasul. Reluînd firul explicațiilor din săptămîna trecută, tovarășul lector ne arată exponatele care oglindesc sprijinirea frontului antihitlerist, lupta maselor populare pentru un guvern democrat, pentru refacerea economică a țării după război etc.

Ne oprim o clipă. Privim cu atenție fotografiile care arată participarea armatei romîne, alături de glorioasa armată sovietică, la luptele pentru zdrobirea fascismului. O hartă cu beculețe ne reține atenția. Cu săgeți diferit colorate sînt marcate pe ea înaintarea armatelor sovietice și romîne și retragerea trupelor hitleriste pe frontul antifascist din Transilvania, Ungaria, Cehoslovacia...

Privirile noastre întîrzie mult asupra exponatelor ce înfățișează lupte ale ostașilor romîni pe străzile Budapestei, în munții Tatra...

In ploaie, în ninsoare, pe povîrnișuri prăpăstioase de stînci, în munții Tatra din Cehoslovacia, pușcașii și vînătorii noștri de munte înaintează mereu. Parcă auzim răpăitul gloanțelor de mitralieră și strigătul victorios al vitejilor noștri ostași: „Înainteee !... Înainteee !"

Tot aici sînt expuse portrete ale eroilor armatei noastre căzuți eroic în războiul antihitlerist. Printre aceștia se află utecistul Constantin Godeanu, soldatul Eftimie Croitoru și alții.

„Conștiința mea îmi spune — citim noi într-o scrisoare trimisă de Godeanu părinților săi — că trebuie să mă aflu aici, pe front, ca să-i distrugem pe hitleriști. Voi știți cît a suferit poporul nostru de pe urma lor. Cînd veți citi în ziar că războiul s-a terminat, să știți că eu sînt în drum spre casă..."

Dar n-a mai apucat să ajungă acasă. A căzut ca un erou în munții Tatra...

Un alt grup de documente oglindește lupta poporului pentru instaurarea guvernului democrat. La 6 martie 1945 a fost instaurat, pentru prima dată în țara noastră, un guvern al muncitorilor și țăranilor. Intr-o fotografie vedem un aspect de la marele miting din Piața Unirii din București, organizat în cinstea acestui eveniment, cu care prilej a vorbit tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Exponatele următoare reflectă activitatea înflăcărată a oamenilor muncii pentru refacerea țării, care a avut mult de suferit de pe urma războiului. Infruntînd lipsuri mari, cînd seceta bîntuise meleagurile patriei noastre, muncitorii, răspunzînd chemării partidului, au luptat cu abnegație pentru înlăturarea rănilor războiului. Sînt expuse fotografii care arată ajutorul neprecupețit pe care ni l-au dat frații sovietici în vremurile acelea de lipsuri de după război. Munți de bumbac și grîu, mașini și utilaje ne-au trimis sovieticii, adeverindu-se încă o dată zicala populară: „Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște".

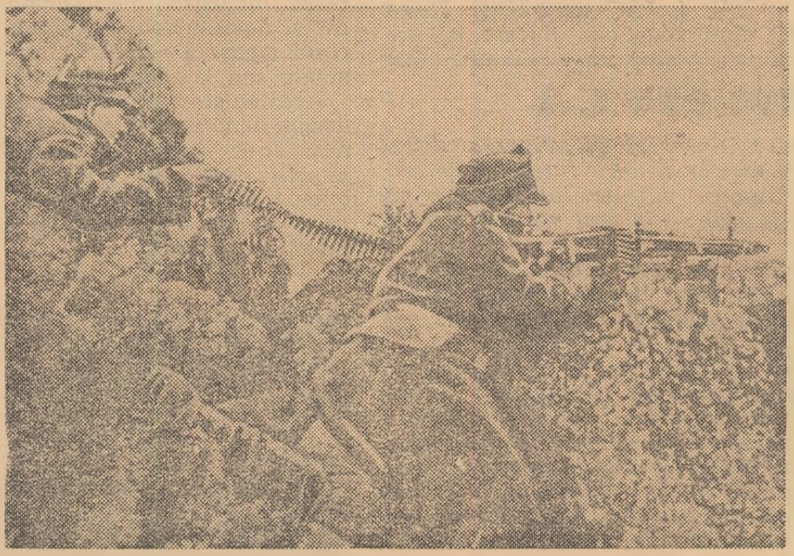
Mai departe, o fotografie cît un perete înfățișează o horă în care s-au prins cu veselie oamenii muncii. Ei sărbătoresc doborîrea monarhiei, cel mai mare exploatator, și instaurarea Republicii Populare Romîne — 30 Decembrie 1947 !

Nu ne mai îndurăm să ne desprindem privirile de pe fotografia asta. Un val fierbinte de bucurie ne umple inimile. S-au dus anii negri de jaf și silnicii... Poporul, condus de partidul comuniștilor, a pășit pe drumul unei vieți libere și-și făurește prin muncă un trai tot mai fericit și îmbelșugat.

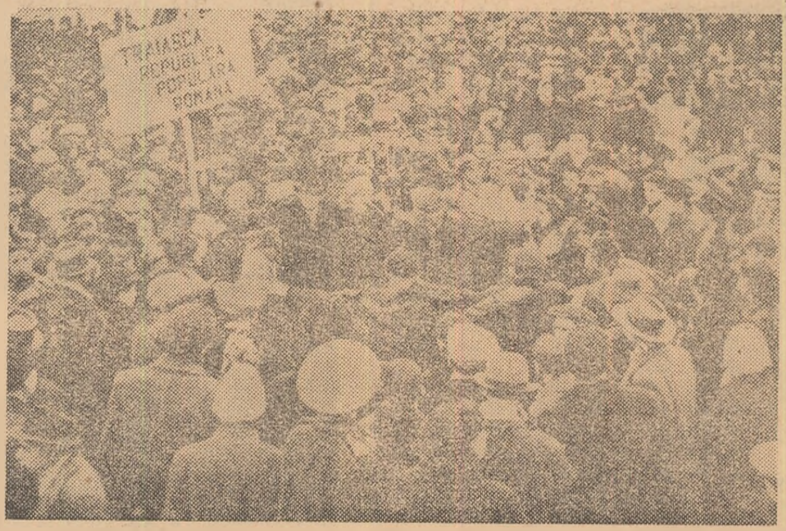
M. BALMUȘ

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej vorbind la mitingul din Piața Unirii din București (1945).

Ostași romîni luptînd împotriva hitleriștilor în munții Tatra, din Cehoslovacia.

Masele populare sărbătoresc cu entuziasm instaurarea Republicii Populare Romîne (1947).

In pragul marii sărbători...

Macaraua așază una peste alta foile mari, groase de metal. „Gata !" strigă muncitorul cazangiu Ion Dedu, făcînd un semn cu mîna. Apoi se apleacă energic peste masă și, împreună cu Toma Barbu, măsoară cu precizie foaia întinsă, trasează linii ciudate. Apoi alți muncitori taie metalul pe urmele semnelor. Părțile sînt așezate fiecare la locul stabilit. Apărați de ochelarii fumurii, cu aparatele de sudat în mîini, sudorii vin să continue lucrul. Scîntei strălucitoare sar în toate părțile. O clipă, muncitorii brigăzii stau locului și privesc.

— Băieți, a venit altă cutie pentru finisaj, strigă șeful brigăzii. Să începem...

Și utemiștii brigăzii a zecea se îndreaptă fiecare spre locul știut. La cutia aceasta de viteze pentru instalația petroliferă de foraj, lucraseră cu toții, iar acum, după sudură, trebuie s-o finiseze, să controleze dacă totul este în ordine.

— Va să zică și cutia aceasta o dăm înainte de vreme... spune Toma Barbu, zîmbind bucuros, dar cu glasul destul de ridicat, să poată fi bine auzit de cei din brigada a doua.

— Lasă, lasă, vedem noi...

le răspun
responsab
În secț
uzinei „1
două brig
că alătur
crează in
trolifer. S
amîndurol
mai că c
cea sînt
crezi că-i
și iau îna
secție, cîn
rea la înt
versării p
brigăzile,
care venis
propuneri,
cul tovară
ridicase co
ceruse cuv
— Bri
întrecern
mod speci
cei din br
spună dac
rii... zise o
Au trec
rerea con
Graficul b
că sînt în
litate au r
de alături,
acum 6 cu
de termen.
Deocam
va cîștiga
este însă
rii secției
fel muncit
străduiesc
utilaje pet
bună calit
rea sărbăt
partidului
cu străluci

Drumul spre ca

Bogat asortate și frumos aranjate, vitrinele magazinelor te îmbie să te oprești, să admiri, să intri înăuntru și să alegi... Stofe de primăvară și frigidere, articole de sport și încălțăminte, felurite articole de larg consum trec necontenit din mîinile lucrătorilor din comerțul de stat, în mîinile publicului consumator — oamenii muncii.

Deunăzi, am auzit în fața unei vitrine următorul dialog:

— Fină țesătură !... De calitate ! E o stofă bună...

— Chiar foarte bună ! Aceasta gri e fabricată la... „Partizanul Roșu" din Brașov. Am și eu un costum la croitor... Iar aceasta pepit e de la...

I-am privit pe cei doi. Le-am citit în priviri satisfacția și mîndria celor ce dau asemenea produse de calitate.

Și este firesc să fie așa !

Ai de ce să fii mîndru cînd privești în jurul tău !

Sub cor
țara noast
Cons
cum po
vara
Uzinele
duc faima
Fără să s
din vedere
selor, mur
uzine și l
— în cinst
dului —
produse de
Muncito
nici rostes
des cuvint
onoarea n
dit că țin
muncitorea
Dar dr
nu-i neted
cum nici
și simplu
Drumul
de la înv
prin învăț
La baza
îmbinarea
cu învăță
Și tocm
se întîlne
des în în
ții, în fab
ateliere !
De pild
metalurgi
Medgidia,
angajame
trecerea s
cei mai
prinzînd
pregătire
toți tine
tineri urm
care a ca
cursuri
admitere
urmează
serale. 5
școlii teh
mează c
pentru m
peste 600
Sînt ci
teresante
Aceste
muncitor
zi cite c
duse pr.
Drumu
ca fabric

CUVINTUL TRACTORIȘTILOR

De-abia s-a luminat de ziuă. Liniștea este atotstăpînitoare. Cît vezi cu ochii — întinderi negricioase de pămînt. Pămînt umezit de răcoarea nopții. Deodată, de departe, se aude, tot mai deslușit, un zgomot. In zare apar siluetele tractoarelor. Au ajuns la hotarul pămînturilor gospodăriei colective. Sprinteni, tractoriștii sar jos.

— Brigada a treia, cu întreg efectivul, este gata să înceapă munca... raportează cu seriozitate Aurel Rotăreanu.

Incep cu toții să rîdă.

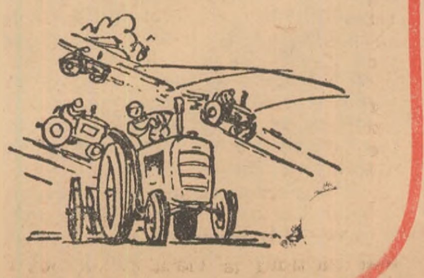
— Și cui dai raportul ? îl întreabă utemistul Gheorghe Radu.

— Nouă ! răspunse acesta. Am hotărît să venim mai devreme, și ne-am ținut cu toții de cuvînt ! Sîntem gata, deci !

Și zumzetul tractoarelor începe din nou. Sub brazdele întoarse, semănătorile fac loc semințelor care își găsesc culcuș moale, anume pregătit. Tractoarele înaintează tot mai avîntat. Sînt în întrecere. Iată-l și pe veselul tractorist Aurel Rotăreanu. Mai să nu-l recunoști. Incordat, preocupat, cu șapca trasă pe ochi, să-l ferească de soare, ține strîns în mîinile-i puternice volanul tractorului. După un timp, se oprește o clipă și rotește privirea în jur. Ar vrea parcă să cuprindă cu o îmbrățișare toată această întindere de pămînt, soarele care se ivește la orizont. A îndrăgit locurile acestea, munca... Doar cu cîțiva ani în urmă coborîse la cîmpie dintr-un sat de munte să-și împlinească visul drag, acela de a deveni tractorist. Strădaniile de a munci cît mai bine i-au adus respectul tractoriștilor. De aceea, utemiștii l-au primit în rîndurile lor. Minunați tovarăși a întîlnit el la S.M.T.-Bărcănești, regiunea Ploiești. Comuniști destoinici, utemiști entuziaști. Iar cît privește brigada — aceasta este fruntașă pe stațiune... Sute de hectare ale gospodăriilor agricole colective din raion au fost lucrate de harnicii tractoriști. Și bine lucrate ! Gospodăria agricolă colectivă „Viață Nouă", de pildă, a obținut 45.700 kg. sfeclă de zahăr la hectar !

Dar inimoșii tractoriști vor ca anul acesta rezultatele să fie și mai bune. Așa că, în frunte cu șeful brigăzii — comunistul Gheorghe Miu, au chemat la întrecere toate brigăzile stațiunii. Și nu-i de mirare dacă o vor cîștiga. La lucrările de primăvară — bine executate și la timp — sînt printre primii. Cu fiecare zi, entuziasmul lor se transformă în fapte.

E. DONOSE

Cornel Popescu,
l brigăzii a doua.
de cazangerie a
i" din Ploiești, cele
au locuri de mun-
Amîndouă lu-
lații de utilaj pe-
ıu-i vorbă, munca
este de lăudat. Nu-
din brigada a ze-
e ambițioși. Cînd
ungi din urmă, ți-o
e. În adunarea pe
se lansase chema-
ere în cinstea ani-
idului, între toate
urmă. după ce fie-
cu idei, păreri,
in sală, din mijlo-
lor din brigadă se
unistul Ion Dedu și
ıtul :
zecea, în afara
secție, vrea în
să se întreacă cu
ada a doua. Să ne
răspund chemă-
sul.
multe zile. Între-
ıuă cu însuflețire.
ăzii a doua arată
na... mai, că la ca-
ta 10. Iar brigada
zecea, a dat pînă
i de viteze înainte

lă, nu se știe cine
ıtrecerea. Un lucru
atornicit : muncito-
zangerie, ca de alt-
ii întregii uzine, se
să construiască
ılitere de cea mai
e, să întîmpine ma-
are a aniversării
șa cum se cuvine :
victorii în muncă!

ELENA TOFAN

...litate!

lucerea partidului,
i înflorește.
înfloresc pre-
înfloresc primă-

și fabricile noastre
ıatriei peste hotare.
scape nici o clipă
cantitatea produ-
itorii din fabrici,
boratoare se întrec
a aniversării parti-
obținerea unor
calitate.
i tineri sau vîrst-
din ce în ce mai
le : „Marca fabricii,
astră". Și au dove-
a onoare! Onoare
scă nepătată!
mul spre calitate
și nu-i simplu, după
entru voi nu-i ușor
rumul spre nota 10.
spre calitate începe
ățătură și străbate
ıtură!
înaltei calificări stă
învățăturii teoretice
ıra practică!
i această îmbinare
e din ce în ce mai
eprinderi și institu-
ici și în uzine, în

la întreprinderea
ă de utilaje din
pentru îndeplinirea
telor iuate în în-
ıcialistă, începînd cu
uțin calificați și cu-
inginerii cu bună
eoretică și practică,
i învață. Peste 510
ează cursuri de ridi-
ificării : 50 urmează
e pregătire pentru
n școala medie, 158
ursurile școlii medii
urmează cursurile
ice de 2 ani, 17 ur-
ırsuri de pregătire
ıiștri și tehnicieni,
citesc cărți tehnice!
și preocupări in-
nu-i așa?
sînt preocupările
or care adaugă zi de
va la calitatea pro-

spre calitate!... Mar-
l, onoarea noastră.

AL. MIHU

Intîmplările poștașului

Alexandru Micu, poștașul comunei Baba Ana din raionul Mizil, se așază pe un scaun. Scoa-

te batista și își șterge fruntea de sudoare. E obosit.

— E greu să fii poștaș în comuna Baba Ana, spune el.

— De ce?

Alexandru Micu te privește cu mîndrie, foarte mirat. Cum de ce? Apoi își dă seama că n-ai de unde să știi ce înseamnă să fii poștaș în comuna Baba Ana. Își pune cu încetineală șapca de-o parte — gest pe care îl face ori de cîte ori are ceva important de spus — și începe:

— Păi uite de ce: pentru că trebuie să treci zilnic pe la zeci și sute de case, să le dai scrisori. Unuia îi scrie fiul de la facultate, din București; altuia îi vine o telegramă să se prezinte de urgență în gară fiindcă i-au sosit materialele pentru construcția casei!...

Intr-adevăr, are mult de lucru poștașul. In afară de scrisori, mai are de împărțit ziarele. In comuna Baba Ana sînt peste 220 de oameni abonați la diferite ziare și reviste.

— Dacă n-aș avea motoreta, mai spune poștașul, nu știu cum aș scoate-o la capăt... Și adăugă: E cîte unul mai pretențios, trebuie să-i duci

ziarul acolo unde e el, la muncă, nu acasă. „Mie, zice, să-mi aduci ziarul la locul de producție". Și i-l duc. E abonat omul, e dreptul lui.

Alexandru Micu se duce uneori cu ziarele chiar pe cîmp, acolo unde muncesc oamenii. O apucă peste tarlale, cu motoreta, cu „calul lui motorizat" cum îi spune, se strecoară pe poteci și drumeaguri, cotește la dreapta, cotește la stînga, în cele din urmă, o dată cu pauza de prînz, ajunge și el. Oprește motorul și strigă:

— Să vină abonații să-și ia ziarele!

Vin oamenii, își iau ziarele și le răsfoiesc în tihnă. Poștașul își intoarce „calul motorizat", încalecă și pornește spre sat. Pentru că nu-s numai abonamentele. Mai are încă destule treburi. Cu o seară în urmă îl rugaseră cițiva colectiviști să treacă pe la ei, să-i plătească abonamentul pentru radio. Alexandru Micu trebuie să încaseze și abonamentele pentru aparatele de radio, și pentru difuzoare. Sînt în sat sute de difuzoare, pentru că tot satul e radioficat. Vin apoi la rînd aparatele de radio și televizoarele. Are aproape 40 de abonamente radio și 4 televizoare, în afară de difuzoare.. In curînd va avea cinci televizoare pentru că și Cristache Burlacu, din brigada legumicolă, vrea să-și cumpere televizor. Așa spunea intr-o duminică seara, cînd oamenii stăteau de vorbă. Și dacă a spus, își cumpără negreșit.

Cînd a împlinit colectiva 10 ani de la înființare, poștașul a avut foarte mult de lucru. Mereu primea telefon de la Mizil: „Alo, au mai sosit niște telegrame de felicitare. Vino și le ia". Se ducea, le lua și tocmai bine cînd zicea că a terminat din nou zbîrniia telefonul: „Alo, vino repede la Mizil. Au mai sosit niște felicitări pe adresa colectivei".

Au urmat apoi răspunsurile la felicitări. Alte drumuri. Noroc că pînă la Mizil nu-s decît trei kilometri.

— ...Nu-i ușor să fii poștaș în comuna Baba Ana! încheie Alexandru Micu. Și, după ce își pune șapca pe cap, îți spune la revedere și pleacă grăbit. Pentru el, timpul e

foarte prețios. Are mult de colindat. Geanta îi e plină de scrisori, ziare și reviste. Toate trebuie împărțite pînă seara. Și timpul trece așa de repede!

PETRE SURUPACEANU

O vizită la Smolnîi

Sîntem în Leningrad.

În acest oraș, leagăn al Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, a trăit și a luptat marele Vladimir Ilici Lenin.

Am vizitat, între altele, palatul Smolnîi în care și-a avut reședința statul major al Revoluției, condus de Lenin.

Ne oprim într-o anticameră. Aflăm că în această clădire a trăit Lenin din noiembrie 1917 pînă la 10 martie 1918. Apoi ni se spune că vom auzi glasul lui Lenin. Vestea ne emoționează. O liniște încordată se statornicește repede. Urmărim mișcările ghidului care ia un disc și-l fixează la picup.

În camera îngustă se revarsă parcă deodată furtuna. Pereții au pierit și ni se pare că vedem imensele mase de revoluționari ascultîndu-l pe Lenin urcat la tribună. Cuvintele energice pătrund în suflete ca un vînt primenitor, avîntat, îndîrjit. E-n glasul acesta și tunetul furtunii, și șoapta spusă inimii încet, și revărsarea călduroasă a luminii.

Nici nu ne dăm seama cînd discul și-a terminat rotațiile. Rămînem drepți și-n inimă auzim mai departe glasul lui Lenin, glasul care a condus cea mai măreață revoluție din istorie...

Intrăm în camera lui Lenin.

O cameră obișnuită, despărțită cu un paravan în două, pentru a separa cabinetul de lucru de dormitor. O masă simplă de scris, un telefon și o lampă pentru ceasurile cînd lumina electrică, în acele vremuri agitate, se întrerupea. În jur două fotoli și o canapea, cunoscute tuturor din picturile și desenele care ni-l înfățișează pe Lenin la Smolnîi.

Aici, în acest interior de o mare modestie, Lenin primea comandanții și comisarii, delegațiile de muncitori, țărani sau ostași.

Spațiul rezervat dormitorului lui Lenin abia putea adăposti patul de campanie de o simplitate neobișnuită.

„Ceasuri tîrzii" de N. JUKOV

Aici se odihnea fruntea înaltă a lui Lenin în acele nopți de încordată frămîntare, aici dormea cel ce conducea iureșul revoluției care cuprindea Rusia.

Alături de patul acoperit cu pături obișnuite, o măsuță sau o noptieră pe care se află o oglinjoară cît podul palmei. Lenin o primise de la un soldat, în dar. În gestul soldatului care i-a dat lui Lenin singurul lucru drag pe care-l avea, poate o amintire din satul lui pierdut în stepele întinse, desciframă dragostea imensă pe care oamenii simpli, poporul, i-o purtau marelui conducător.

În apele oglinjoarei poate s-a răsfrînt odată și chipul lui Lenin alături de alte chipuri de mujici asupriți, roși de aspre necazuri și foame. E singura podoabă care poate fi intîlnită în camera lui Lenin. Simplitatea și modestia de aici vorbește cum nu se poate mai convingător despre simplitatea și modestia celui mai uman dintre oameni, despre simplitatea și modestia acelui geniu al lumii care a condus revoluția eliberării oamenilor din cătușele exploatării.

Sala Albă, pe care o vizităm apoi, reînvie imaginile de neuitat în care Lenin, de la tribuna celui de al II-lea Congres al Sovietelor, a anunțat instaurarea puterii sovietice. Aici, în această sală, în fața delegaților muncitorilor, țăranilor și ostașilor, în fața oamenilor simpli deveniți conducători ai marei Rusii, Lenin a citit primele decrete date de guvernul sovietic pe care îl conducea; Decretul despre pace și decretul despre pămînt.

A fost atunci un entuziasm greu de descris, entuziasmul care a însuflețit milioanele de oameni ai muncii la lupta împotriva intervenției străine și a gardiștilor albi, la lupta pentru victoria deplină a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

ANGHEL DUMBRAVEANU

Cuba — da, yankeii — nu!

San Antonio, Delos, Banos, Havana, Santiago de Cuba... Cîteva din localitățile eroice Cube.

În dimineața zilei de 15 aprilie a.c., și în aceste orașe, ca în toate orașele lumii, copiii se jucau pașnic la umbra răcoroasă a pomilor, oamenii se duceau la serviciu, gospodinele mergeau să cumpere alimente pentru pregătirea prînzului, și deodată... Totul în jur a început să fiarbă, pămîntul a prins să se zguduie din adîncuri, clădirile să se prăvale. De sus, din înaltul cerului siniliu, cădeau, aducătoare de moarte, bombele! Avioane de bombardament, de construcție americană, pătrunse mișelește deasupra teritoriului cuban, au bombardat cu cruzimea de care numai imperialiștii sînt capabili, așezările pașnice.

„Este vorba — se spune în comunicatul publicat în aceeași zi de primul ministru cuban, Fidel Castro — **de un atac laș, prin surprindere, al imperialiștilor împotriva țării noastre".**

Poporul cuban însă nu se lasă intimidat de provocările imperialiștilor. **„Toate comandamentele** — se spune în comunicat — **au fost puse în stare de alarmă în cazul cînd aceste atacuri ar fi preludiul unei invadări a țării. În acest caz, poporul nostru va nimici orice încercare de a pune piciorul pe pămîntul nostru".**

Au trecut două zile... Și iată că, în zorii zilei de 17 aprilie, bandele contrarevoluționarilor cubani, înarmate și pregătite pe teritoriul S.U.A. și Guatemalei, au debarcat tîlhărește pe pămîntul Cubei. În același timp, pirați ai aerului, plătiți de imperialiștii americani, au bombardat orașele Cubei, au parașutat contrarevoluționari în diverse puncte ale insulei. Eroicul popor cuban a luat arma în mînă. Agresorii își vor primi răsplata. La cererea delegatului sovietic în Comitetul politic al O.N.U., s-a convocat o ședință în care se discută plîngerea Cubei — care acuză S.U.A., pe bună dreptate, de agresiune directă împotriva Cubei.

Popoarele lumii infierează acest atac mîrșav împotriva Cubei.

Guvernul sovietic a dat publicității o declarație prin care cere să se pună capăt agresiunii S.U.A., împotriva Cubei. Guvernul sovietic declară că în cazul în care agresiunea S.U.A., împotriva Cubei nu va înceta, guvernul sovietic își rezervă dreptul să ia, împreună cu alte țări, toate măsurile pentru a acorda ajutorul necesar Cubei.

Poporul Cubei. va învinge!

In bejenie

Numele? Nu i se cunoaște. Cei care l-au văzut purtat pe targă de doi soldați portughezi spun că era un copil de 10—11 ani, cu părul cîrlionțat, cu un zîmbet trist rămas pe buze.

...Pornise de-acasă în zori. Satul lui, un sat de colibe pitice, aciuit în inima pădurii, fusese părăsit. Se bejeniseră locuitorii pădurilor peste graniță, să scape de urgie. Vestea că, curînd-curînd în sat va poposi un detașament portughez de represalii îi înspăimîntase. Mai văzuseră ei sate pîrjolite, locuitori spînzurați sau arși de vii în propriile colibe. Și pe acolo trecuseră soldații colonialiștilor portughezi...

Dar copilul întîrziase cu bejenia. În familia lor era un bolnav — și ei au mai trebuit să aștepte o zi. Cînd au plecat — portughezii le-a aflat urma. Mitralierele și pistoalele automate au început să țăcăne. Dar cum să te aperi de ele? Cu blestemele bunicii? Cu rugămințile tatălui?

Dar iată, mai e puțin... Încă un kilometru și vor intra în țara vecină. Acolo, poate vor găsi adăpost... O nouă rafală. Din copacii printre care se strecoară sar așchii. Gloanțele mușcă cu sete. Copilul simte cum în piept i-a zvîcnit ceva. Vrea să se ridice și nu poate — moartea îi împăienjenește ochii.

...Doi ostași îl duc pe targă. E un copil de 10—11 ani. La comandament, colonialiștii se vor bucura. Vor bate îndată depeșă la Lisabona, călăului Salazar: „Încă un luptător pentru libertatea Angolei a fost ucis".

E copilul cu păr cîrlionțat.

ȘT. Z.

IURI GAGARIN: Ce am văzut și ce am simțit în Cosmos

• Primul martor ocular care declară că Pămîntul e rotund • De la suprafața iluminată a globului terestru — la cerul absolut negru • Imponderabilitatea nu afectează capacitatea de muncă.

În măreața Capitală a Uniunii Sovietice, patria comunismului, la Moscova, în ziua de 14 aprilie a avut loc marele miting în cinstea cuceririi Cosmosului de către om. Moscova era împodobită sărbătorește, cu drapelele de stat ale Uniunii Sovietice, panouri, pancarte, lozinci, baloane multicolore, flori și nenumărate portrete ale primului cosmonaut. Mii de moscoviți au întîmpinat sosirea eroului Cosmosului, maiorul Iuri Gagarin, nume care va rămîne pentru totdeauna în istoria omenirii. La măreața tribună din Piața Roșie, alături de tovarășul N. S. Hrușciov, de conducătorii partidului comunist și guvernului sovietic, primul explorator al Cosmosului este salutat prin urale de miile de oameni.

Un tînăr senin și voios, îmbrăcat în uniformă de maior al Armatei Sovietice, Iuri Gagarin, raportează lui N. S. Hrușciov:

„...Sînt bucuros să vă raportez că misiunea Comitetului Central al Partidului Comunist al U.R.S.S. și a guvernului sovietic a fost îndeplinită. Primul zbor cosmic din lume s-a efectuat pe nava cosmică „Vostok..." *Tovarășul N. S. Hrușciov îl îmbrățișează părintește, apoi îl prezintă conducătorilor partidului comunist și guvernului sovietic. A urmat cuvîntarea șefului guvernului sovietic.*

Un grup de pionieri se urcă la tribuna Mausoleului înmînînd buchete de flori eroului. O pionieră anunță la microfon că în baza hotărîrii Consiliului Central al Organizației de pionieri „V. I. Lenin", Iuri Gagarin a primit titlul de pionier de onoare și a fost înregistrat în Cartea membrilor de onoare ai Organizației de pionieri. În aplauze furtunoase pioniera înnoadă la gîtul eroului cravata roșie. După aceasta mitingul primirii celui dintîi cosmonaut — omul sovietic Iuri Gagarin — a luat sfîrșit. Răsună Imnul de Stat al Uniunii Sovietice. Începe demonstrația cetățenilor din Moscova. Ei poartă lozinci și pancarte care vorbesc despre victoriile Uniunii Sovietice în cucerirea Cosmosului. „Glorie poporului care a învins Cosmosul!", „Cinste și glorie tovarășului Gagarin, pionierul cuceririi Cosmosului...". Demonstrația sărbătorească din Piața Roșie a durat peste 2 ore. Măreața faptă de eroism a omului sovietic, învingătorul Cosmosului, va trăi în veci!

Lui Iuri Gagarin i s-a conferit titlul de onoare de Erou al Uniunii Sovietice. El a primit primul titlul de „pilot-cosmonaut al U.R.S.S.". În orașul Moscova se va ridica un bust de bronz al eroului și va fi emisă o medalie memorială. Pe locul aterizării primului astronaut se va înălța un obelisc

Într-un interviu acordat unui corespondent al agenției TASS maiorul Iuri Gagarin, primul cosmonaut din istorie, a vorbit despre el și despre zborul său în spațiul cosmic.

Doream să deviu cosmonaut, a spus Gagarin. Cînd mi s-a încredințat această misiune, am început să mă pregătesc pentru zbor. Și, precum vedeți, dorința mea s-a împlinit.

Vorbind despre gîndurile sale în cursul zborului, Iuri Gagarin a spus: Toate gîndurile și sentimentele mele erau orientate spre îndeplinirea programului de zbor. Doream să îndeplinesc toate punctele sarcinii și anume cît se poate de bine. A fost mult de lucru. Am lucrat în tot cursul zborului.

Iuri Gagarin a subliniat că nu a încercat în Cosmos nici un sentiment de singurătate. Știam bine, a spus el, că prietenii, întregul popor sovietic, urmăresc astăzi zborul meu cosmic.

Împărtășindu-și impresiile în legătură cu aspectul pe care îl prezintă de la altitudine fața luminată și cea întunecată a Pămîntului, Soarele, Luna, stelele, Iuri Gagarin a relatat:

Fața luminată a Pămîntului se vede foarte bine, se pot distinge bine țărmurile continentelor, insulele, fluviile, marile bazine de apă, munții. În timp ce zburam deasupra teritoriului sovietic, vedeam bine marile pătrate ale ogoarelor colhoznice.

În continuare Gagarin a spus: În trecut am avut prilejul să mă ridic la o altitudine de cel mult 15.000 m. De pe bordul navei-satelit se vede, desigur, mai prost decît de pe bordul avionului, dar se vede totuși foarte bine. *În timpul zborului, am putut vedea pentru prima oară cu proprii mei ochi forma sferică a Pămîntului*

Se poate vedea trecerea de o rară frumusețe de la suprafața iluminată a Pămîntului, la cerul absolut negru, pe care se văd stele. Această trecere, a explicat cosmonautul sovietic, este marcată de o linie foarte îngustă ca o peliculă de culoare albăstruie, care ar înconjura globul pămîntesc. Întreagă această trecere de la albastru la negru se petrece deosebit de lin și de frumos. E greu să o descriu în cuvinte. Atunci cînd ieșeam din umbra Pămîntului, orizontul avea alt aspect. Se vedea o fîșie de un portocaliu aprins care se prefăcea apoi din nou în albăstrui și iar în negru.

Nu am văzut Luna, a spus în continuare Iuri Gagarin. Soarele luminează în Cosmos de zeci de ori mai viu decît la noi pe Pămînt. Stelele sînt bine vizibile: ele sînt strălucitoare și clare. Întregul tablou al bolții cerești se caracterizează prin contraste mai pronunțate decît atunci cînd o privim de pe Pămîntul nostru.

Primul cosmonaut sovietic a arătat că atunci cînd a intervenit imponderabilitatea, s-a simțit excelent. Totul a devenit mai ușor. Acest lucru este de înțeles, a spus Gagarin, *picioarele, mîinile nu cîntăresc nimic, obiectele plutesc în cabină. Nu mai eram așezat în fotoliu, ca înainte, ci eram suspendat. În timp ce mă aflam în stare de imponderabilitate, am mîncat și am băut, și totul se petrecea ca pe Pămînt.*

Fiind în această stare, am lucrat, am scris, mi-am înre-

PRIMUL COSMONAUT

desen de MORARU CORINA, cl. a VI-a, Șc. medie „A. Toma" Ploiești

gistrat observațiile, a spus Gagarin. *Deși mîna nu cîntărește nimic, scrisul este același. Trebuie doar să ții blocnotesul, pentru că altfel îți scapă din mîini.* Am folosit sistemul de telecomunicații pe diferite canale, am utilizat manipulatorul telegrafic.

După cum m-am convins, a subliniat Gagarin, *imponderabilitatea nu afectează cîtuși de puțin capacitatea de muncă.* Trecerea de la imponderabilitate la gravitație se desfășoară lin. Mîinile și picioarele se simt ca și înainte, ca și în timpul imponderabilității, doar că încep să devină mai ferme. Am încetat de a mai fi suspendat deasupra fotoliului și m-am așezat pe fotoliu.

Cînd m-am înapoiat pe Pămînt, a spus Iuri Gagarin, am fost foarte bucuros. Am fost primit cu căldură de oamenii noștri sovietici, am fost emoționat pînă la lacrimi de telegrama lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Am fost emoționat de grija, de atenția, de căldura lui. Cea mai mare bucurie am încercat-o cînd am stat de vorbă la telefon cu tovarășul Hrușciov. Îi mulțumesc din inimă, ca un fiu, lui Nikita Sergheevici Hrușciov, pentru grija pe care mi-a purtat-o.

Iuri Gagarin a povestit că atunci cînd a fost lansat primul satelit sovietic, era pe cale de a absolvi școala de aviație. În această zi, a spus el, la cursuri am zburat pe bordul unor avioane „Mig". Ca și tovarășii mei, am fost mîndru pentru marele succes al științei și tehnicii sovietice. Era clar că nu mai era departe ziua cînd omul va zbura în Cosmos. Și totuși credeam că aceasta nu se va întîmpla chiar atît de repede ci abia peste aproximativ zece ani. În realitate însă nu au trecut nici patru ani. Desigur că și eu doream atunci să plec în Cosmos, dar nu speram cîtuși de puțin că tocmai mie îmi va fi sortit să zbor primul pe bordul unei nave cosmice-satelit.

Încă pe cînd eram elev, a mai spus el, am auzit pentru prima oară numele lui Konstantin Țiolkovski. Cînd învățam la școala medie și la școala de meserii, acest nume ne era scump tuturor și toți studiam lucrările lui. Pot să spun că în cartea sa „În afara Pămîntului", Țiolkovski a prevăzut foarte clar tot ceea ce am avut prilejul să văd eu însumi în cursul zborului. *Țiolkovski și-a imaginat mai bine ca oricine lumea care se va deschide în fața omului zburînd în Cosmos*

Referindu-se la planurile sale de viitor, pilotul cosmonaut a spus: Vreau să-mi închin viața, munca, gîndurile și sentimentele științei noi, care se ocupă cu cucerirea spațiului cosmic. *Vreau să vizitez planeta Venus, să văd ce se află sub norii ei, să văd planeta Marte și să mă conving personal de existența canalelor de pe ea. Luna nu este o vecină chiar atît de depărtată. Cred că nu va trebui să mai așteptăm mult înainte de a putea zbura spre Lună și în Lună.*

Maiorul Gagarin, căruia i s-a conferit la 13 aprilie gradul de pilot de clasa întîi, a subliniat că ar fi putut să rămînă mult mai mult pe bordul navei-satelit. Dar, a spus el, durata zborului meu fusese stabilită anticipat prin program. Am lucrat în condiții bune pe bordul navei, dispoziția și starea mea de spirit erau excelente. Aș fi putut continua zborul cosmic atît timp cît ar fi fost necesar, conform programului, a subliniat cosmonautul.

Iuri Gagarin a arătat că atunci cînd a ajuns pe Pămînt era extrem de bucuros. În primul rînd, a spus el, eram bucuros că mi-am îndeplinit cu succes sarcina. *În timp ce coboram, cîntam cîntecul: „Patria aude, patria știe...".*

Cel mai însemnat eveniment din viața lui Iuri Gagarin înainte de zborul cosmic a fost intrarea în Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, în vara anului trecut. Acesta, a spus el, a fost cel mai mare și cel mai important eveniment din viața mea înainte de realizarea acestui zbor în Cosmos. Gagarin a adăugat *că își dedică zborul partidului comunist, guvernului sovietic, celui de-al XXII-lea Congres al partidului, întregului popor care pășește în avangarda omenirii și făurește o societate nouă.*

Referindu-se la intențiile S.U.A. de a lansa un om în Cosmos Iuri Gagarin a spus că se va bucura de succesele cosmonauților americani, atunci cînd ei își vor lua zborul. În Cosmos va fi loc pentru toți, a observat el.

Partidul și guvernul nostru, a spus în continuare pilotul cosmonaut, pun problema folosirii Cosmosului în scopuri pașnice, a întrecerii pașnice. Această arenă nu trebuie folosită în scopuri militare, ci în scopuri pașnice. Cosmonauții americani vor trebui să ne ajungă din urmă. Vom saluta succesele lor, dar ne vom strădui să fim totdeauna primii.

Iuri Gagarin a spus că zborurile constituie îndeletnicirea sa favorită, dar acest zbor în Cosmos i-a plăcut nespus de mult. El a subliniat că este greu de comparat primul său zbor cu avionul cu zborul care a luat sfîrșit miercuri. Un lucru este zborul cu o mașină înaripată, altceva este zborul pe una fără aripi, a subliniat el, și a adăugat: *Cea dintîi zbura cu o viteză de 150 km. pe oră, a doua cu 28.000 km. pe oră. Prima s-a ridicat la 1.500 m., iar cealaltă la 300 km.*

Împărtășindu-și gîndurile despre eroii literari și scriitorii preferați, Iuri Gagarin a spus:

Am foarte mulți scriitori preferați, dintre scriitorii sovietici și clasici. Îmi place foarte mult să citesc operele lui Cehov, Tolstoi, Pușkin, Polevoi. Eroul literar pe care l-am îndrăgit din copilărie este eroul cărții „Povestea unui om adevărat" de Boris Polevoi. Regret că nu am avut niciodată prilejul de a mă întîlni cu Maresiev.

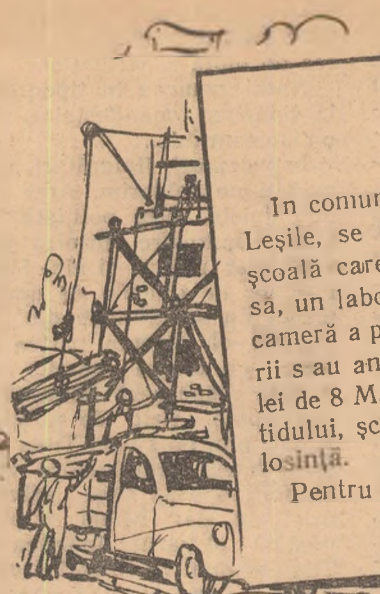
Am citit, de asemenea, cărți de Jules Verne, a spus în continuare Gagarin. Cărțile lui sînt, desigur, interesante, dar după cum vedem, s-a constatat că în viață lucrurile au decurs altfel decît în fantezia lui. Un roman bun este „Nebuloasa din Andromeda". Mi-a plăcut. Dar, prin prisma mea de om care a văzut Cosmosul, pot afirma că nu tot ce este descris acolo este real. Totuși, cartea este utilă.

Iuri Gagarin a subliniat că a citit scrisorile unor oameni care doreau să fie trimiși în Cosmos. Toate erau scrise cu inimă cu suflet. Regret, desigur, că nu au avut ocazia să zboare. *Sînt însă convins că va veni timpul cînd oamenii vor întreprinde călătorii în jurul Pămîntului cu bilete primite prin sindicate,* a observat el, bine dispus.

Perioada de revoluție a navei satelit „Vostok" e de 89 minute.

(Din comunicatul TASS).

O NOUĂ ŞCOALĂ

In comuna noastră, Creaţa — Leşile, se construieşte o nouă şcoală care va avea săli de clasă, un laborator, cancelarie şi o cameră a pionierilor. Constructorii s au angajat ca în cinstea zilei de 8 Mai, ziua înfiinţării Partidului, şcoala să fie dată în folosinţă.

Pentru inaugurarea şcolii, elevii Şcolii de 7 ani din satul Leşile pregătesc un program artistic compus din cîntece şi poezii închinate partidului şi patriei noastre, închinate vieţii noi, fericite pe care o trăiesc azi copiii.

VIRGINIA RADULESCU
instructoare superioară,
Şcoala de 7 ani Leşile,
raionul Urziceni

Prietenie

Şi acum îmi stăruie în amintire întîlnirea noastră, a pionierilor din comuna Smeeni, cu pionierii şi elevii Şcolii de muzică din oraşul Buzău. I-am primit frumos, ca pe nişte prieteni buni: cu flori, cu mici cadouri. Împreună (noi făcînd pe „gazdele"), am vizitat S.M.T.-ul din comună, căminul cultural construit de curînd, cîteva locuinţe muncitoreşti noi. În sala căminului cultural, unde ne-am reîntors, am organizat un mic program artistic. S-au recitat poezii, s-a cîntat din diferite instrumente. Multe prietenii s-au legat între noi, pionierii din Smeeni, şi cei de la Şcoala de muzică buzoiană. Prietenii trainice, care vor fi reînnoite în curînd, cînd şi noi le vom vizita şcoala din Buzău.

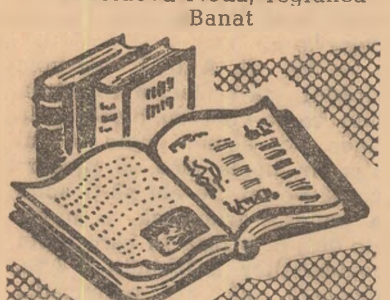
CHIVU VIORICA
comuna Smeeni, raionul Buzău

BIBLIOTECA MEA

Primele cărţi — îmi amintesc şi azi bine, deşi le-am primit de foarte mult timp — mi-au fost făcute cadou de către tata. Aşa am început să-mi formez biblioteca mea, biblioteca mea personală. Incepînd din clasa a IV-a, am început să-mi cumpăr eu cărţile. Azi una, mîine alta... Acum, am 127 de cărţi. Cărţi de poveşti, romane, cărţi ştiinţifice şi tehnice. Printre ele, la loc de frunte se găsesc cărţile „Momente şi schiţe" de I. L. Caragiale, „Neamul Şoimăreştilor" şi „Nicoară Potcoavă" de Mihail Sadoveanu, „La stăpîni" de Maxim Gorki, „Fiul regimentului" de V. Kataev.

Cartea înaripează inimile şi gîndurile noastre cu sentimentul dragostei faţă de lume, faţă de om, spunea Maxim Gorki.

LUNGU VALERIU
cl. a VI a,
Şcoala medie mixtă
Moldova Nouă, regiunea Banat

Noi pionieri primesc distincţii

Tot mai mulţi sînt pionierii care, îndeplinind ultimele condiţii, primesc distincţiile pionereşti. Zeci de scrisori care sosesc la redacţie ne vestesc bucuria purtătorilor steluţelor roşii — bucuria că şi pe pieptul lor străluceşte distincţia pionierească — mărturie a activităţii lor rodnice. Cocaină Florica de la Şcoala de 7 ani din comuna Călăţele, raionul Huedin; Montu Mircea de la Şcoala de 7 ani din comuna Basarabi, raionul Calafat; Gheorghiţescu Lidia de la Şcoala medie Strehaia; Grigore Viorel din Huşi; Popovici Felicia, de la Şcoala de 7 ani din comuna Ţîndărei, raionul Feteşti; Anghel Maria, de la Şcoala de 7 ani din comuna Sibot, raionul Orăştie; David Elena Natalia, din Arad; Diaconescu Ion, de la Şcoala de 7 ani din comuna Tg. Logreşti, raionul Gilort şi mulţi, mulţi alţi corespondenţi din nenumărate şcoli ne vestesc: **„Şi la noi în şcoală s-au înmînat distincţii pioniereşti".**

ILEANA

Adrese ale pionierilor sovietici care doresc să corespondeze cu voi:

Архангелская область
Ленский район
село Ирта
школа
6-й классе
С.С.С.Р.

Саратовская область
город Энгельс № 15 р я № 1 дом 2
кв 7, Пащенко Лида
С.С.С.Р.

Город Мурманск
ул. Маяковского дом 51 кв. 8-1
Любченко Рая
С.С.С.Р.

С.С.С.Р.
Томбовская область
город Мичуринск, улица Докучаева
дом 53
Коноваловым Вале и Тане

С.С.С.Р.
Тульская область
Узловский район
посёлок Каменецкий район
улица Пионерская, школа № 19
пионеры 5 „б" класса

Lucrări sosite în cadrul concursului „PE TINE TE CÎNTĂM, PARTID IUBIT!"

„PIONIERĂ"

desen de pioniera
ROTMAN GRETTY
Piatra Neamţ,
regiunea Bacău

Satul meu...

Ascuns într-o vale, ca un copil în poala mamei sale, sta pitit de vremuri vechiul sat Cerghizel (raionul Tîrnăveni, regiunea Mureş—Autonomă Maghiară). Oamenii nu au reuşit să şteargă dintr-odată toate urmele ce aparţin trecutului acestui sat. Mai avea nu de mult drumuri desfundate pe un teren argilos, unde carele se afundau pînă la butuci, se mai vedeau case cu acoperişuri înnegrite de soare şi ploi. Dar adierea vremii noi, a vremii noastre i-a îndemnat pe localnici să-şi mute casele mai aproape de şoseaua pietruită dintre Tg. Mureş şi Tîrnăveni. De-a lungul acestei şosele se întinde astăzi satul meu, noul Cerghizel, cu case arătoase şi sănătoase şi cu oameni parcă întineriţi, înnoiţi.

Au rîvnit oamenii de astăzi, bunicii şi strămoşii lor la acest loc de şes, de ani... de veacuri... dar groful, care stăpînea acest pămînt, i-a ţinut pe ţărani înglodaţi în mocirla din vale şi nu-i lăsa să se apropie de împărăţia lui decît atunci cînd îi folosea la lucru, asemenea animalelor.

În ziua aceea de 21 martie 1960, cînd ţăranii s-au adunat în noul cămin cultural pentru a inaugura gospodăria agricolă colectivă „Ardealul", în care s-au înscris pînă la unul, am putut vedea, pe lîngă obrajii rumeniţi de bucurie şi lacrimi, lacrimi scurse din doi ochi îmbătrîniţi, care în lunga lor viaţă au văzut amarul şi au dat de lumină abia acum. „I-am fost slugă la oi... umblam desculţ şi flămînd după ele!" Era vorba despre groful care asuprise decenii de-a rîndul. Bătrînul Popa Vasile, peste al cărui păr cei 88 de ani şi-au cernut neaua, îşi ştergea ochii cu dosul palmei... Şi pentru el începea o nouă viaţă, fericită.

In ziua aceea care a fost cea mai însemnată din viaţa cerghizenilor, în sala căminului cultural oamenii vorbeau aşa cum vorbeşte stăpînul despre bogăţia lui, făceau planuri cum face gospodarul cu bunurile lui.

Munca cu tractoarele pe pămînturile colectivei a dat roade bogate şi belşug în casele colectiviştilor...

Pe locurile vechi de care sînt legate amintiri întunecate s-a născut nu numai un sat nou ci şi oameni noi, mai întineriţi, mai înnoiţi... Pentru toate acestea mulţumim partidului care a făcut să fie şi-n ţara noastră cel ce munceşte stăpîn pe munca sa.

pionier NICHITA EUGEN
cl. a VII-a A,
Şcoala de 7 ani Ungheni,
raionul Tg. Mureş

Concursul cultural - artistic

„În ziua concursului cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor, pe scena căminului cultural din Dumbrăveni parcă sosise primăvara, cu toată bogăţia de culori a florilor, cu toată veselia zilelor însorite. Pe scenă, pionierii romîni, germani şi maghiari, îmbrăcaţi în costume naţionale, au cîntat cîntece închinate partidului, cîntece pioniereşti, au jucat sîrbe şi ceardaşuri". Aşa îşi începe scrisoarea despre deschiderea concursului cultural-artistic tovarăşul profesor **N. Dobroveanu de la Şcoala de 7 ani din Dumbrăveni, regiunea Braşov.**

Despre participarea echipelor artistice pioniereşti la faza intercomunală a concursului cultural-artistic ne scriu, pe lîngă alţi corespondenţi, cum ar fi cei din **comuna Negreşti, regiunea Maramureş,** şi pionierii **Cosovreţ Vasile,** din **comuna Vînători, regiunea Bacău, Roşu Alexandru şi Vaida Angela,** de la şcoala din **comuna Ticu-Colonie, regiunea Cluj.** „Sîntem mîndri, ne scriu Angela şi Alexandru, că fluieraşii, corul nostru şi colegii care au recitat poezii s-au clasat pe primele locuri la acest concurs..." Despre dorinţa de a participa mai departe, la faza raională, ne scriu mulţi dintre pionierii participanţi la concurs. Unele scrisori, cum sînt cele primite din comuna **Smîrdioasa, raionul Zimnicea** şi scrisoarea semnată de pioniera **Cristea Ioana din comuna Gălbinaşi, regiunea Bucureşti,** ne vorbesc şi despre pregătirile pe care le-au făcut pînă la concurs. Amintesc despre strădania dansatorilor de a interpreta cît mai bine jocurile specifice meleagurilor dunărene, despre cîntecele şi poeziile noi pe care le-au învăţat.

Acum, cînd concursul cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor se desfăşoară pe întreg cuprinsul patriei, la redacţie sosesc veşti de la mulţi dintre prietenii noştri care ne povestesc cum s-au desfăşurat concursurile, care sînt cei mai buni dansatori, cei mai buni solişti.

Versurile, jocurile, melodiile despre care am aflat sînt multe. Din fiecare rînd scris se vede că toţi pionierii, fie ei din regiunea Bucureşti, din Maramureş, Banat sau Suceava, au cîntat partidul, viaţa nouă a patriei, construcţiile noi care înfrumuseţează oraşele şi satele în care trăiesc. Cu acest prilej în glasurile lor au răsunat cuvinte de mulţumire adresate partidului nostru drag pentru copilăria plină de bucurii pe care o trăiesc.

Echipa de dansuri a pionierilor şi şcolarilor de la Şcoala de 7 ani din comuna Turţ, raionul Oaş, clasată pe locul I la faza raională. Ei au interpretat „Dansul steagului" din Nunta în Oaş.

Foto: OVID COSMIN

Să nu uiți...

Tu, copile al anului 1961... De cîte ori n-ai trecut nepăsător pe strada Livezilor... pe străzile Clujului, care dacă ar putea vorbi, te-ar opri o clipă locului și ți-ar spune așa: „Pionierule! Treci pe-aici și nici nu știi că odinioară, de după perdelele mici ale unei căsuțe de pe strada Livezilor, copii de vîrsta ta, fără îmbrăcăminte și mîncare, se adunau, învățau cîntece revoluționare, împărțeau manifeste și visau la fericire, la zilele însorite, la zilele cînd vor putea rîde din toată inima, la zilele pe care le trăiești tu. Pe atunci, aveau, ca și tine, pionierule, 13 ani...

Iată, aci, în subsolul acesta întunecos, la fereastra aceasta, a locuit pînă la arestare un copil, un erou: *Antal Tukody*. Călăii Siguranței burghezo-moșierești l-au ucis în bătăi, pentru că Antal lupta împotriva nedreptății, împotriva exploatării. Pe atunci, pionierule, Antal și tovarășii săi aveau doar cu doi ani mai mult decît tine... Aveau 15 ani!"

Dar ascultă, cititorule, și ține minte. Să nu uiți nimic din cele ce vei auzi. Îți voi spune acum o poveste adevărată. Tristă și adevărată...

★

— Tu ești Titus?

— Da. Și tu, pe semne, ești Antal!?

— Chiar așa. Dar hai să pornim, mai avem destul de mers..

Cei doi o pornesc împreună. Privesc în jurul lor vitrinele încărcate, cumpărătorii grăbiți. Se simte în jur, din veselia ce domnește în centrul orașului, nerăbdarea, neliniștea cu care este așteptat noul an. Cine știe? Poate că anul 1933 o să fie mai bun decît cel care-și trăiește ultimele clipe.

În dreptul vitrinelor luminate, cei doi băieți se privesc atent, de parc-ar vrea să-și ghicească gîndurile ce nu le răzbat pe față.

— Cînd l-au ridicat pe tatăl tău? întrebă Antal. Și Titus, care parcă doar această întrebare a așteptat de la acest băiat scump la vorbă, răspunse:

— De patru zile. Mama nu era acasă. Spăla ca de obicei. A venit seara, tîrziu, a întrebat-o pe bunica unde este tata. I-am răspuns eu în locul bunicii: „Au venit doi polițiști, mamă, și l-au luat". Mama n-a spus nici un cuvînt. Și-a pus numai mîinile în poală, s-a așezat pe pat — de parcă atunci o răzbise oboseala — și-a șoptit mai mult pentru ea: „Va să zică, l-au arestat!" Apoi a tăcut. Toată seara n-a mai scos un cuvînt...

Drumul pare că nu se mai sfîrșește. Centrul, cu luminile, cu zgomotul și cu veselia lui a rămas undeva, în urmă. Case mici, pipernicite i-au luat locul acum. E de-ajuns să le privești ferestrele ca să știi că ai pătruns în cealaltă parte a orașului, la periferie. Ajunși în dreptul unui felinar cei doi se opresc ca la o comandă.

— Antal! Nu-i așa că noi doi vom fi totdeauna prieteni? Trebuie...

— Da, Titus. Noi doi trebuie să fim totdeauna prieteni.

Cei doi copii stau nemișcați în noapte, în cîmpul lung, plin de zăpadă, de lîngă linia ferată. Ochii lor cu priviri senine se privesc în tăcere.

— Antal, tu ce crezi, un om care-i iubește mult de tot pe oameni, căruia-i place nespus de mult să trăiască... poate muri?

Își stăpînește cu greu lacrimile și, pentru că vrea să afle de la Antal, de la acest băiat care-i este acum atît de aproape, tot ceea ce frămîntă inima și gîndurile sale de copil, continuă:

— ...Știi, Antal, tatăl meu iubește foarte mult viața. Uneori are impresia că, pentru ce va avea el de făcut, o singură viață nu-i ajunge. Chiar așa și spune: „cînd vom răsturna burghezia, o să avem atît de mult de muncă, încît va trebui, negreșit, să trăim încă o viață. Una singură nu ne va ajunge..."

— E frumos tatăl tău, Titus? Și, în gînd, Antal încercă să și-l imagineze pe tatăl lui Titus.

— Nu știu dacă-i frumos, Antal... Dar are niște ochi!... ca două crîmpeie de jar. Cînd mă privește uneori, îmi dau lacrimile. Parcă mă dogorește cu privirea.

Au ajuns. În dreptul lor — două ferestre mici, ca doi ochi tainici. Antal ciocăni cu degetul arătător de trei ori și apoi așteptară. O șoaptă. Apoi o ușă deschisă și cei doi pătrund într-o cameră luminată doar de feștila lămpii cu gaz. Scaune, o masă lungă pe care stau înșirate cîteva pachete și, de jur-împrejur, cîțiva copii. Îi întîmpină un bărbat înalt, slab, cu un zîmbet blajin.

— Vă așteptam, Antal. El e... Titus?

— Da, nene Ștefan.

— Antal, băieții noștri s-au strecurat printre degetele polițiștilor și-au strîns cîte ceva pentru tovarășii noștri. Mîine, vom merge la vorbitor cu pachetele adunate de copii prin „colinda" voastră. Și acum, copii...

Nenea Ștefan îi strînse pe copii în juru-i, să le dea o veste importantă:

— Copii, anul care a trecut a fost un an trist, ca mulți ani din viața noastră. Partidul nostru însă, luptă. Luptă și va învinge. Tineretul educat de partid a dat nenumărate exemple de curaj și patriotism. N-am uitat că voi ați împărțit manifeste la greva de la „Dermata" că ați dovedit curaj și bărbăție în acțiuni unde sprijinul vostru a dat roade. Partidul are încredere în voi, partidul vă consideră niște ostași mai mici ai săi. Prin faptele voastre, prin munca voastră va trebui să dovediți necontenit că sînteți vrednici de încrederea pe care v-o arată partidul. Mihai, Ferry, Andrei, Iulius, Ianoș, Gheorghe veniți aci, lîngă mine... în fața mea, adunarea! Voi, cei mai mici osteni ai partidului, țineți minte: în anii cei mai grei, în zilele întunecate de luptă, partidul luptă cu eroism pentru apărarea drepturilor clasei muncitoare, pentru un viitor mai bun... pentru ca în țara aceasta, conducerea treburilor s-o aibă cei mulți și muncitori. Acest lucru să nu-l uitați niciodată! Să țineți minte că partidul a crescut oameni minunați, adevărați eroi. În închisori, supuși la cele mai cumplite chinuri, comuniștii nu-și trădează cauza măreață, pentru care se jertfesc. Am avut un prieten. Lucram împreună la fabrica „Junasz". Ieri seară a murit în timpul interogatorului. Dar n-a trădat pe nimeni. Era un om minunat!... Curajos, cinstit și drept era tovarășul nostru. Și avea un fiu. Murind, ne-a rugat să avem grijă de fiul lui, să-i îndrumăm cu grijă pașii pe același drum, să lupte și să învingă pentru el și pentru toți cei ce nu vor mai putea lupta...

Ochii lui Titus se fac mari. S-ar părea că în juru-i nu mai este nimic altceva decît o cameră mare, mare și nenea Ștefan, care-i vorbește lui. Numai lui.

— Tata?... Nene Ștefan... Acest tovarăș, acest om minunat de care vorbiți, era... tata!? Nu! Nu se poate! Nu! Tatăl meu nu poate muri! Nu trebuie să moară! Nu...

Nea Ștefan îl mîngîie ușor pe creștet.

— Ascultă, băiatule... Viața este rea uneori... ne răpește pe cei pe care-i iubim mai mult. Să nu uiți însă un lucru: tatăl tău a vrut, a dorit, ca tu, ca fiul lui, să ajungă un om...

Pe fața lui Titus șiroiră lacrimi, iar buzele lui șoptiră:

— Ce mare trebuie să fie cauza pe care un om o plătește cu viața! Ce mare e cauza pe care ai slujit-o tu, tată!

Lacrimile îi curg încet pe obraz. Tot mai multe. Și Titus nu le șterge.

În noaptea aceea geroasă, de iarnă, Titus a înțeles că viața lui înseamnă luptă pînă la capăt, pînă la ultima suflare... Că fiecare zi a vieții sale trebuie să fie fără pată... Că amintirea zilelor vieții sale să nu-l facă niciodată să roșească... Că trebuie să trăiască și, dacă va fi nevoie, să moară ca un erou. Numai astfel putea fi împlinită porunca tatălui său.

Au venit zile din ce în ce mai grele. Titus și Antal munceau. Antal Tukody lucra alături de comuniști în tipografia ilegală. De acolo n-avea voie să iasă decît anunțat că nu-l pîndește nici un pericol. Titus, împreună cu ceilalți copii, sub directa conducere a lui nenea Ștefan și a celorlalți comuniști, împărțeau manifeste, lipeau fluturași, ajutau cu mîncare copiii muncitorilor greviști. Odată...

...Era o zi de primăvară. La fabrica „Volin" muncitorii declaraseră grevă. În semn de solidaritate le răspunseră muncitorii de la căile ferate. Partidul a hotărît ca Titus, împreună cu alți cîțiva băieți, să împartă manifeste. „Cornete cu semințe și poame", iată un ambalaj pe care numai cine trebuie, poate să-l și citească! Zis și făcut. Au confecționat multe cornete în care au pus semințe și poame și, tot învîrtindu-se printre greviști, au reușit să le împartă, ajutînd să pătrundă în rîndurile muncitorilor cuvîntul înțelept, chemarea de luptă a partidului.

Antal muncea în tipografie, la tipărirea manifestelor. La un moment dat...

Împușcături, fluierături, pași grăbiți pe caldarîm. Apoi din nou liniște. „Vin polițiștii" se auzeau murmure printre greviști. Dar nici ei și nici familiile lor de dincolo de gardul uzinei nu se clinteau din loc. Și iată că dinspre partea de unde cu cîteva minute mai înainte răsunaseră împușcăturile, apare, tîrît de polițiști, Antal, plin de sînge. Titus tresare. Într-o străfulgerare vrea să se repeadă să-și salveze prietenul, dar Mihai îi puse piedică: el văzuse înaintea lui Titus semnul pe care-l făcuse Antal — „nu mă recunoașteți". Și a înțeles. Au alergat apoi împreună la nenea Ștefan, să-i ducă trista veste: Antal Tukody a căzut în mîinile Siguranței...

★

E noapte și cerul e spuzit cu stele. Pe piatra rece a celulei, zace un copil. Bătut îngrozitor, acum și-a pierdut cunoștința.

— Nu vă spun nimic! Călăilor!

Durerile, bătăile i-au sleit puterile. Antal încearcă să doarmă dar nu reușește. Deodată pare că un colț al celulei se luminează. Și acolo, în acel colț, lui Antal i se pare că vede un chip de femeie, cu ochii în lacrimi. E mama, da — mama lui!

— Ce mult mă bucur că te văd, mamă! Uite, vezi cum am ajuns? M-au prins tocmai cînd să dau colțul. N-am mai apucat să mă duc cu pachetul cu manifeste la nenea Ștefan. Mi l-au luat călăii. Și m-au bătut rău. Dar n-am spus nimic, mamă, nici un cuvînt n-am scos. Deși m-au chinuit rău, mamă. Ah, cît m-au chinuit!...

— Ești un copil minunat, Antal! Întotdeauna ai fost un băiat de ispravă! Și eu sînt mîndră de tine, băiețașule...

— Mamă, te rog mult, caută-l pe nenea Ștefan și spune-i că ziarul nostru, ziarul la care ne-am gîndit atît de mult împreună, și la care eu nu voi mai putea lucra... să fie frumos, mamă, și să-l citească copii mulți, mamă, mulți copii!...

— Va fi, Antal! Ne vom strădui să-l facem folositor, bun. Și ne vom gîndi mereu la tine... Și acum, pune capul aici, în poala mea, și încearcă să dormi. Eu am să-ți spun o poveste frumoasă, o poveste despre o țară în care lupta comuniștilor a izbîndit... Așa, încearcă să te odihnești... Acolo este soare, copiii rîd, sînt pionieri, cravatele le flutură în soare și ei sînt fericiți. Sînt fericiți, Antal!

— Mamă, mămico, să le povestești și despre mine... Să le spui că am iubit mult oamenii... pe cei cinstiți și curajoși... pe cei ce muncesc... Și că m-am străduit să le semăn celor mai buni dintre ei... Apar zorile, mamă, vezi? Eu n-am trădat pe nimeni. În urma mea, nimeni nu va mai cădea... Ce roșii sînt zorile, mamă!...

Soarele se ridică învăpăiat pe cer. Dar micul erou, care nu împlinise 15 ani, se sfîrșea cu inima împăcată: el nu-și trădase tovarășii! Nu!

★

Viața te va purta, pionierule, pretutindeni în patria noastră. Dar niciodată, copile, să nu-i uiți pe cei care-au plătit atît de scump zilele senine ale vieții tale. În inima ta, ca și în inima noastră, ei să fie pururi vii!

E. SKYBINSKI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii" tel. 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"